

Naposled je zaslišala moje vpitje mlada ženska. Prihaja vsak dan zjutraj, pospravlja sobo, prinaša živež. To je služkinja. Osvobodila me je in vzela na roko. Božala me je in ponavljala: »Revše! Revše malo!« Čutila sem hvaležnost do nje, ker je bila dobra. Objela sem jo za vrat in sem jo hotela poljubiti. Spačila se je namah in pokrila obraz z dlanjo. Kaj to pomeni? Zakaj je naredila tako?

Mlada ženska je dobra, toda... Ne vem, kako bi temu rekla... Nekaj me je namah užaloštilo... Ljudje so dobri ali zlobni. Katerih je več? O, ko bi bili le dobri ljudje! Tedaj bi bilo za vse na svetu dobro življenje. I za ljudi i šimpanze i »dolge gobce« i slone.

Morda tudi za leoparda in pisane kače?

Ne maram tega, ker jih sovražim! Zakaj je leopard ubil Rruja? Kaj je storil kači mali Aka? In vendar ga je kača požrla?

Če bi bilo vse, kar živi na zemlji, dobro, kako srečno bi bilo naše življenje!

Dan, ko postanem podobna Ori-Oriju.

Tresla sem se ves dan. Ne morem se segreti niti pod odejico. Zo-Zo je to opazila, se posvetovala s Tojem in odšla v mesto.

Nimam rada, če si Zo-Zo stavi klobuček na glavo. Vem, da gre z doma. Hrepenim za njo in plakam včasi.

Zo-Zo se je kmalu vrnila. Razvezala je zavojček.

»Pojdi sem, Kaškica!« je zaklicala. »Oblečem te.«

Kmalu sem imela na sebi rdeče hlačice in toplo suknjico, na nogah pa črne nogavičke. Takoj sem se počutila bolje. Mraz me ni več mučil. Ogledala sem se v zrcalu. Prav lepa oblekca! Spomnila sem se Ori-Orija. Sedaj moram delati vedno to, kar je delal on. Začela sem hoditi po dveh nogah; le včasih sem se podpirala z ročico.

Prekopicala sem se in sem se sama naučila delati saltomortale double, ki se je z njim tako ponašal »striček«.

Poskusila sem se celo dobro zagugati na zagrinjalu ali na lijani. To mi je zagrozil s prstom. »Aha!« sem si mislila. »Ne sme se?

Dobro — ne bom delala tega! Starejši, a tembolj še ljudje vedó, kaj je mogoče, a kaj — ne.

Žvižgala sem na razne glasove. Pozneje sem vzela Tojevo palico in sem jo vihtela nad glavo, da je delala veter. Zo=Zo in To sta se smejala, gledajoč moje šale. Splezala sem na stolico in s palico zbila z obešalnika Tojev klobuk. Hotela sem se pokriti, da bi se pozneje lepo klanjala kot ljudje. Vendar me je klobuk pokril do ramen. S trudom sem zlezla izpod težkega klobuka... Malo sem se celo prestrašila. Ko sem se uzrla v zrcalu, sem se od veselja zasmejala.

Imam zelo lepo rdečo oblekco. Srečna sem.

Jokala sem, ko mi jo je Zo=Zo slekla, preden sem legla spat... Zato mi je oblekla dolgo belo košuljico. Sedaj se ne bojim mraza!

Dobra, mila Zo=Zo!

D a n o s u p n j e n j a .

Sedaj hodim vedno v obleki.

Sem mali Ori=Ori! Hotela bi biti njemu podobna. Nositi vsem radost in veselost. Pomagati v nesreči, reševati v nevarnosti. Ne vem, če pogodim to?

Danes sem imela čudovito prigodo... Osupla sem, ker je nič ne razumem.

Zo=Zo in To sta se oblekla, me pobožala in šla z doma. Po njih odhodu sem se malo zjokala. Vedno mi je težko, kadar odhajata. Vendar, treba je bilo nekaj delati. Vzela sem svoj dnevnik, splezala na kanape in pisala.

Nenadoma sem v nasproti stoječem zrcalu opazila, da se duri počasi odpirajo. »Uh! Uh!« sem zamrmrala potihó.

Neznan človek je vtaknil glavo skozi špranjo. Pazljivo si je ogledal sobo in prisluškoval. Počenila sem in molčala. Mislila sem, da se morda hoče človek poigrati z menoj kakor Fifi. Človek se je brez šuma priplazil v sobo. Stopajoč po prstih je stopal dalje in se približal omari. Odprl jo je in začel metati ven obleko in različne bliščeči se drobiž. Zo=Zo ga nosi na vratu, na prsih in na prstih. Blešči in iskri se od belih in rdečih kamenov.

Tedaj sem že vedela, da se neznanec hoče igrati z menoj! Sicer ne bi skladal tega vsega na pod. Delal je to radi mene, da bi se mogla igrati s svetlimi stvarmi.

Zo=Zo mi jih ne daje v roke. Če se jim približam, pravi navadno: »Ni mogoče, Kaškica, to so biseri, zelo dragocene stvari! Lahko jih vržeš kam...«

Zelo sem bila hvaležna neznanemu človeku, da me hoče pozabavati. Sklenila sem, da mu napravim prijetnost in veselje. Opazila sem, da je imel temen, bled obraz. Mislila sem, da je žalosten. Takoj ga razvedrim!

Skočila sem s kanapeja, si postavila odejico na glavo in vzela Tojevo palico. Natihoma sem smuknila v sobo, kjer je bil neznanec. Plazila sem se tako tiho, da me ni nič slišal. Obstala sem kraj njega in zažvižgala na vso moč.

Neznanec je presunljivo zakričal in zbežal k vratom. Gonila sem ga in tolkla s palico po nogah, kričeč na ves glas: »Ah! Ah! Ah!«

To je bila vesela zabava!

Neznanec je planil, ne da bi se ogledoval, na hodnik in podrl človeka, ki je prihajal mimo s podstavkom. Nekaj je padlo z brenketom in truščem na tla. Razlegli so se kriki in topotanje nog. »Tat! Tat! Primite ga!« so klicali z vseh koncev.

Kaj je to tat? Ne razumem...

Šum in trušč sta me prestrašila. Skrila sem se pod mizo. Kmalu se je v hiši vse pomirilo. Skobacala sem se zopet na kanape in mislila o vsem, kar se je zgodilo.

Če premišlujem ali pa če se spominjam minulih časov, se navadno tresem. Tako delam včasih dolgo časa... Zdi se mi tedaj, da visim na lijani nad zemljo in se gugam. Z višine vidim vse kakor na dlani. To me spominja tudi džungle, nebotičnih mahonovih dreves, mamice, brambovcev, stražečih po noči, atka in veselega Ori-Orija.

Ko sem začula korake Zo-Zo in Toja (jaz vedno spoznam njiju korake oddaleč), sem se nehala tresti in sem čakala.

Zo-Zo in To sta prišla s celo trumo ljudi. Med njimi so bili tudi taki, ki so imeli kakor »striček« svetleče se gumbe. Vsi so govorili naenkrat, si ogledovali odprto omaro in po tleh razmetane stvari. Med neznanimi ljudmi sem zapazila človeka, ki se je prikradel v naše stanovanje in se hotel z menoj igrati.

Nekaj so ga izpraševali. Odgovarjal je s tihim, preplašenim glasom, kazoč name in na svoje noge.

»Mala opica je splašila tatú! Pogumna opica!« so klicali ljudje. Kaj pomeni »tat« in »pogumen?« Naposled so neznaní ljudje zapustili sobo. Zo=Zo me je vzela na roko in me ljubkovala. To se je smehljaj in povedal: »Kaška je naš zvesti varuh!«

»Varuh?« Še ena nerazumljiva beseda! Kdo mi vse to razjasni?

To je našel med razmetanimi stvarmi palico, ki sem jo pustila na pragu. Pokazoval jo je Zo=Zo in se veselo smejal. »Ha! Ha! Ha!« sem ponavljala.

Gnana od nepojmljive radosti sem skočila iz rok Zo=Zo. Posrečilo se mi je narediti dva obrata v zraku. Saltomortale double!

»Ah, ah, ah!« sem godla ponosno. Čutila sem, da postajam vedno bolj podobna Ori=Oriju.

Morda sem tudi jaz pomagala komu v nesreči? Morda sem bila plemenita?

Danes sem zelo, zelo srečna, dasi ne vem, zakaj.

Ah! Ah! Ah!

(Nadaljevanja in konec v prihodnjem letniku.)

FRANJO ČIČEK:

Turški zvon v Hočah.

(Pripovedka.)

Ko so neko jesen Turki ropali na Dravskem polju in okoli Maribora, menda leta 1529. ali 1532., so opustošili in požgali tudi »Hočje« ali Hoče. Bila je pa takrat silovito deževna jesen. Vsi potoki so narastli in kar čez polja je lila voda.

Hočani so poskrili najdražje v luknje pod hočko cerkvijo ali v grad Hompoš, deloma pa v pohorske gozdove, kamor so napodili tudi živino.

Turki, videč, da je vas prazna, so jo iz jeze požgali — nato pa so se spravili v zvonik, potegnili najlepši zvon, ga naložili na voz ter odpeljali doli proti današnji železniški postaji Hoče. Tiste dni pa še hočki potok in cesta nista imela ločene poti, temveč voda je tekla kar po grapi, kjer so ljudje tudi vozili. Nenadoma so Turki obtičali z zvonom v vodi in blatu. Nikamor ga niso mogli več spraviti. Ker se jim je pa zelo mudilo, so ga pustili tam in oddrveli dalje proti Ptuju.

Po odhodu Turkov so prišli skriti Hočani zopet na svetlo, spravili so zlahka zvon nazaj v zvonik, odkoder je poslej donel s svojim srebrnim glasom po hočkem polju. Ljudje so rekli: »Turški zvon poje,« kadar se je oglasila mila njegova pesem.

Na mestu, kjer so Turki obtičali z njim, so postavili Hočani lično kapelico v spomin na čudoviti zvon, ki ni hotel iz svoje upepeljene vasice.

